

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Nu er det ikke for at trække debatten i langdrag, jeg synes bare lige, det kræver en præcisering. Jeg vil i hvert fald være ked af, at debatten her skal efterlade det indtryk, at forældre skal føle skyld, hvis de har været ramt af, at deres barn har forsøgt at begå selvmord. Det er i hvert fald her, vi skal passe utrolig meget på i debatten, at vi ikke gør os til de kloge herinde og siger, at så er det måske forældrenes skyld. Det var sådan, det var ved at klinge i mine ører, og jeg vil gerne have præciseret, at det ikke er det, vi går og gør, det er ikke det, vi vil arbejde med.

Det, vi vil arbejde med, er kompleksiteten i det her, at der jo er mange ting, der er årsagen, og at det ikke kun er noget med, at det er, fordi de er ensomme på grund af, at der ikke er nogen forældre eller andre til at tale med dem. Vi skal i hvert fald passe omhyggeligt på, hvordan vi formulerer os her, og det vil jeg blot gøre opmærksom på og høre om fru Elsebeth Gerner Nielsen er enig med mig i.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg tror, det næsten er ligegyldigt, hvad vi gør herinde, så vil de forældre, der har oplevet, at deres barn begår selvmord, føle skyld. Det gør man, uanset hvem det er, der begår selvmord; de pårørende får nødvendigvis en skyldfølelse: Hvad kunne jeg have gjort? Det kan vi simpelt hen ikke forhindre.

Men det, vi kan, er, tror jeg, at lette noget af sorgen for nogle forældre, som har været udsat for det her, ved at tage et initiativ, som kan bidrage til, at det ikke sker for flere. Det er trods alt sådan, at først er det meget svært at komme over sorgen, og dernæst begynder man at tænke på: Hvordan kan jeg bruge det her på en måde, så jeg kommer videre med mit liv?

Sådan som jeg ser beslutningsforslaget her, kan det jo også være en løftestang til Jacobs far og alle de andre forældre, som måtte have oplevet det fuldstændig forfærdelige. Jeg kan ikke selv forestille mig noget værre end at miste sit barn ved et selvmord.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 131:

Forslag til folketingsbeslutning om konsekvens med virkning.

Af Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsat 20/2 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Overskriften på dette beslutningsforslag kunne umiddelbart tyde på, at det er regeringens initiativ, vi skulle behandle, men forslaget er ikke regeringens, og regeringen kan heller ikke støtte forslaget.

Som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, er formålet bl.a. at sikre, at unge, der begår kriminalitet, skal mærke en hurtig konsekvens, som samtidig skal bringe den unge væk fra en kriminel løbebane, og jeg vil godt sige, at regeringen er helt enig i disse målsætninger.

Kl. 18.20

Jeg kan bl.a. henvise til handlingsplanen »Stop volden«, som regeringen offentliggjorde i foråret 2002. I handlingsplanen har regeringen lagt op til, at der sættes konsekvent og målrettet ind over for unge, som begår lovovertrædelser.

Det fremgår af beslutningsforslaget, at midlet til at nå målet om en hurtig og konsekvent indgriben mod ungdomskriminalitet er at indføre en ordning, hvor unge kriminelle overføres til et særligt ungdomsprojekt. Ordningen skal bygge på en række forskellige elementer.

Der skal være tale om en hurtig beslutningsproces. De sociale myndigheder og den unges forældre skal være tæt inddraget, den unge skal deltage i et forløb af f.eks. behandlende eller